

Godvrezend, moreel, religieus, maar verloren

Pastor Kevin Sadler

“Hand. 10:1-2: 1 En er was een zeker man te Cesarea, met name Cornelius, een hoofdman over honderd, uit de bende, genaamd de Italiaanse; 2 Godzalig en vrezende God, met geheel zijn huis, en doende vele aalmoezen aan het volk, en God geduriglijk biddende.

Cornelius was een Romeinse hoofdman die destijds gestationeerd was in Cesarea, een belangrijke Romeinse zeehaven in Romeins Judea aan de Middellandse Zee. Lukas vermeldt dat Cornelius een vrome, godvrezende man was, die royaal aalmoezen gaf aan verarmde Joodse mensen, en die voortdurend tot God bad. En omdat Cornelius God vreesde, leidde zijn voorbeeld van toewijding ertoe dat “zijn hele huis” samen met hem God vreesde.

Handelingen 10:3 (*) vertelt ons dat Cornelius het Joodse uur van gebed in acht nam en op “het negende uur” in zijn huis bad (vgl. Handelingen 3:1 **). En Handelingen 10:30 (***) vermeldt dat hij ernstig en intens bad, en zelfs vastte terwijl hij God zocht. Handelingen 10:22 (****) beschrijft Cornelius verder als ‘een rechtvaardig man’, of een oprecht man, iemand die een moreel leven leidde.

()--“Hand 10:3: Deze zag in een gezicht klaarlijk, omtrent de negende ure des daags, een engel Gods tot hem inkomen, en tot hem zeggende: Cornelius!*

Vergelijk met:

(**)--“Hand. 3:1: Petrus nu en Johannes gingen te zamen op naar den tempel, omtrent de ure des gebeds, zijnde de negende ure;

(***)--“Hand. 10:30: En Cornelius zeide: Over vier dagen was ik vastende tot deze ure toe, en ter negende ure bad ik in mijn huis.

(****)--“Hand. 10:22: En zij zeiden: Cornelius, een hoofdman over honderd, een rechtvaardig man, en vrezende God, en die goede getuigenis heeft van het ganse volk der Joden, is door Goddelijke openbaring vermaand van een heiligen engel, dat hij u zou ontbieden te zijnen huize, en dat hij van u woorden der zaligheid zou horen.

Cornelius was godvrezend, moreel en religieus, maar Cornelius was verdwaald en op weg naar de hel. Door alle uiterlijke schijn zou je kunnen denken dat hij gered was. Maar de vrees voor God die hij bezat, zijn oprechte gebeden, vasten, moreel leven en vriendelijkheid jegens anderen betekenden niet dat hij het eeuwige leven had. Hij was nog steeds niet gered.

De Heer stuurde Petrus naar Cornelius zodat hij ‘vergeving van zonden zou ontvangen’ (Handelingen 10:43 *). Later vertelde Petrus van deze ontmoeting in Handelingen 11 en daaruit leren we dat Petrus kwam om woorden tot Cornelius te spreken, door welke hij, en al zijn huis, zalig zullen worden. (Hand. 11:14).

We kijken vaak naar het verhaal van Cornelius in het licht van de betekenis ervan in de bedeling en van het feit dat aan Petrus werd getoond dat Gods omgang met de mensheid aan het veranderen was toen God zich tot de Heidenen wendde.

Maar Cornelius herinnert ons er ook aan dat het feit dat je een ogenschijnlijk goed, moreel persoon bent die bidt, de ware God vreest en goede dingen doet, niet voor God betekent dat je gered bent.

Tegenwoordig worden we voortdurend omringd door mensen die godvrezend, moreel en religieus zijn, maar verloren, zoals Cornelius. Ze moeten het goede nieuws horen en met God verzoend worden door

te vertrouwen op het evangelie van genade dat Christus voor onze zonden stierf en weer opstond, zie 1 Kor. 15:3-4:

“3 Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; 4 En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften;